

Veig un prat immens, amb un sender que es projecta fins a l'horitzó ... Un horitzó que mai havia vist abans. I allà es va alçant l'alba, el Sol que m'està esperant amb els braços oberts. Em fixo en la sendera, en aquests primers passos que he de donar i veig alguns pedrots que dificulten el camí. Quan camí em queda? No ho sé, però sí que sé que Tu vas davant, preparant-me el meu camí. I si em desvio o em perdo, tinc la certesa que aniràs darrere meu i em carregaràs sobre les espatlles...
I tu jove, què et diu aquesta visió?

RESPIRA

Pedro Poveda Rodríguez